

Vypraveno

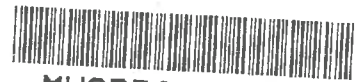
dne 20. 10. 2016

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Z

MVCRP013F14N

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 21. 10. 2016
podpis:

V Praze 17. října 2016
Č. j.: MV-115142-4/VS-2016

Naturalizace v České republice (GA15-076269)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1084r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala nar. Jevpatorija - Ukrajina, (dále též „žadatelka“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 6. 5. 2016, č. j.: VS-7818/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), do níž zahrnula svého nezletilého syna nar. Praha – Česká republika, (dále též „nezletilý žadatel“), oba trvale bytem oba státní občané Ukrajiny, oba zastoupení advokátem, se sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3 - Žižkov, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 4 žadatelka podala dne 30. 7. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 18. 8. 2014. Dle spisové dokumentace má žadatelka povolen na území České republiky trvalý pobyt s platností od 20. 2. 2003 a její nezletilý syn od 21. 4. 2009. Je svobodná, úředně ověřený souhlas otce nezletilého syna s žádostí o udělení státního občanství České republiky pro syna byl doložen. Její starší syn, nar. je státním občanem České republiky.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 29. 10. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenované o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byla žadatelka vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byla žadatelka zároveň informována o tom, že dne 30. 7. 2014 bylo zahájeno správní řízení o její

žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byla rovněž poučena o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra dne 24. 11. 2016 ve stanovené lhůtě.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 20. 2. 2003, a nezletilý žadatel ode dne 21. 4. 2009, tedy více než 5 let, splňují oba žadatelé podmínku podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelka rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky skutečně zdržovala, s výjimkou krátkodobých turistických cest, po celou dobu povoleného trvalého pobytu. Tuto podmínku splňuje též nezletilý žadatel.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 24. 2. 2015 a 6. 5. 2016, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatelka prokázala trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jejího pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech. Nezletilý žadatel jako osoba mladší 15 let splnění uvedené podmínky neprokazuje.

Doložením osvědčení vydaného dne 30. 6. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-společenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky žadatelka prokázala splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky. Nezletilý žadatel z důvodu věku splnění uvedených podmínek neprokazuje.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že žadatelka splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušili závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které jsou přihlášení k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti. Uvedenou zákonnou podmínku splňuje rovněž nezletilý žadatel.

Žadatelka splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázala výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň. Nezletilý žadatel s ohledem na svůj věk splnění této podmínky neprokazuje.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky oba žadatelé taktéž splňují, když prokázali, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovali systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatelka ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky. Se zřetelem k tomu, že jde o žádost matky, do níž zahrnula svého nezletilého syna, a nelze jí české státní občanství udělit, nelze s ohledem na zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí udělit české státní občanství ani nezletilému žadateli, který je s ohledem na svůj věk na své matce plně závislý.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2016, které bylo žadatelce doručeno dne 11. 5. 2016, podala žadatelka prostřednictvím svého právního zástupce dne 17. 5. 2016 včasný rozklad, který následně rozklad doplnil podáním ze dne 19. 7. 2016.

V rozkladu žadatelka nejprve uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že splňuje veškeré podmínky nutné pro udělení českého státního občanství. Dle jejího úsudku je nepochybné, že nic nebránilo tomu, aby jí a jejímu synovi bylo státní občanství České republiky uděleno.

Pokud jde o stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb, zmiňovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, z nichž vyplynulo, že ohrožuje bezpečnost státu, žadatelka namítá, že uvedené tvrzení není blíže zdůvodněno a že neměla možnost se s těmito stanovisky seznámit. Dále uvádí, že si není vědoma, že by nějakým způsobem porušovala zákon nebo jinak ohrožovala bezpečnost státu, není politicky ani veřejně činná, nezapojuje se do žádných aktivit politického charakteru. Nezletilý syn se také ničeho, co by ohrožovalo bezpečnost státu, nedopouští. Žadatelka nesouhlasí se závěrem, že „v rámci jednoho státního občanství v rodině nelze jeho žádosti vyhovět“. Podotýká, že nezletilý žadatel vyrůstá společně s jejím druhým synem . . . , který má státní občanství České republiky a jehož otcem je státní občan České republiky. Argument jednotného státního občanství pokládá žadatelka za nepoužitelný, protože již za dané situace v rodině není jednotné státní občanství, a naopak se domnívá, že by zásada jednotného státního občanství byla naplněna, kdyby jí a jejímu synovi . . .

české státní občanství uděleno bylo. Závěrem uvedla, že vzhledem k tomu, že neměla možnost se seznámit se stanovisky policie a zpravodajských služeb, vyhrazuje si právo podrobnějšího vyjádření, poté co jí bude umožněno nahlédnutí do spisu. Současně s rozkladem advokát podal i žádost o nahlédnutí do spisu, která se s odkazem na § 37 odst. 6 správního řádu (písařské nedopatření, správně § 38 odst. 6) týkala i eventuálně utajovaných informací nebo skutečností, protože jimi byl prováděn důkaz.

V návaznosti na písemnou výzvu Ministerstva vnitra ze dne 17. 6. 2016 a po telefonické dohodě se právní zástupce žadatelky seznámil dne 27. 6. 2016 s obsahem předmětného spisu s tím, že mu již v přípisu ze dne 17. 6. 2016 byla k doplnění rozkladu určena lhůta 5 dnů ode dne doručení tohoto přípisu. Přesto, jak již výše uvedeno, doplnění rozkladu obdrželo Ministerstvo vnitra až dne 19. 7. 2016.

Lze shrnout, že v doplňujícím podání žadatelka v zásadě opakuje skutečnosti vztahující se k její osobě, kterými již v rozkladu argumentovala. V případě nezletilého žadatele zdůrazňuje, že se narodil v České republice v roce 2008, a tedy vůbec nemůže být považován za osobu, která by mohla nějakým způsobem znamenat nebezpečí pro stát. Opětovně uvádí, že je přesvědčena, že by české státní občanství mohlo být uděleno alespoň jejímu synovi, a to zejména proto, že jeho bratr má české státní občanství, tedy v rámci zásady, že v rodině by mělo být jednotné státní občanství a oba bratři by měli občanství stejné země, kde hodlají vyrůstat, studovat a žít.

Ve spojitosti se stanovisky bezpečnostních služeb žadatelka poukazuje na to, že i když nezná důvod, proč je považována za osobu, která ohrožuje bezpečnost státu, ona sama si není ničeho vědoma. Pouze proto dovozuje, že důvodem je skutečnost, že otcem jejich dětí je pan [redacted], který jí finančně pomáhá. K tomu uvádí, že jde o finanční prostředky na výživu a výchovu jejich dětí, jejichž je otcem. Dle jejího vyjádření nevedou společnou domácnost, není jejím životním partnerem, ani nechápe, jaké by měla mít spojení s jeho podnikatelskou či jinou činností. Domnívá se, že neexistuje jiné vysvětlení, než že jde o záměnu osob.

Závěrem žádá, aby napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno, zejména aby bylo znovu prověřeno, zda je opravdu odůvodněno stanovisko bezpečnostních služeb, že žadatelka a její nezletilý syn ohrožují bezpečnost státu.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatelka ohrožuje

bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelky byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Z uplatněných rozkladových námitek je zřejmé, že žadatelka vychází z předpokladu, dle něhož splněním podmínek stanovených v § 14 zákona o státním občanství České republiky, jež nesporně potvrzují závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyhověla všem zákonným požadavkům pro udělení českého státního občanství. Žadatelka však zjevně nebere dostatečně v úvahu, že kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky, tzn. integrace žadatele do společnosti v České republice, a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství stanovených v § 14 tohoto zákona, lze udělit české státní občanství pouze tomu žadateli, který splňuje státobezpečnostní předpoklad zakotvený v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 22 odst. 3 tohoto zákona. V této spojitosti přitom žadatelka v podaném rozkladu zpochybňuje stanoviska bezpečnostních služeb získaná ve smyslu citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky a žádá o jejich přezkoumání.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelkou v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Předně je třeba poukázat na fakt, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní

situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadatelů z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky.

K námitce žadatelky, dle níž nebylo zamítnutí její žádosti náležitě zdůvodněno, je nutno uvést, že seznámení žadatelky se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatelka, která dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měla možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatelka z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistila alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí její žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 *Kodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 *Ustawa o obywatelstwie polskim*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že námitka žadatelky, dle níž nebyla seznámena s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, postrádá právní oporu. Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3, § 38 odst. 6 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

K výše zmíněné námitce žadatelky považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadatelce nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jejímu právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatelka ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též

možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinila. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelčino právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země). Zároveň ministr vnitra podotýká, že uvedená zákonná úprava je v souladu s čl. 12 Evropské úmluvy o státním občanství, dle něhož každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství bylo možno správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Z uvedeného plyne, že správní přezkum je ve vztahu k předmětné úmluvě pokládán za dostatečný.

Ministr vnitra rovněž zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky; dle něhož na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážit obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*).

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na osobní situaci žadatelky a zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatelky trvá. Vzal v úvahu, jaký

dopad může mít pro žadatelku skutečnost, že jí nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadatelce její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatelky přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadatelce. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadatelce nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

Pokud jde o nezletilého syna žadatelky, je nutno jako lichou a zcela bezpředmětnou odmítnout její domněnku, dle níž byl v případě nezletilého žadatele Ministerstvem vnitra také uplatněn postup dle § 22 odst. 3 zákona státního občanství České republiky a vyžádána stanoviska bezpečnostních služeb k jeho osobě. Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že prověřování skutečností vztahujících se k bezpečnosti státu se týká výlučně žadatelů starších 15 let.

Právně nerelevantní jsou rovněž úvahy a závěry žadatelky související se zásadou jednotného státního občanství v rodině, k níž bylo v daném státoobčanském řízení přihlédnuto. Účelem obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí je ochrana rodinných vazeb a zabezpečení jednotného občanství rodiny (srov. č. 6 Evropské úmluvy o státním občanství a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j.: As 142/2013-29). Dle názoru ministra vnitra je ze spisového materiálu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že správní orgán prvního stupně se žádostí nezletilého syna žadatelky podrobně zabýval a dostatečně zjistil skutkový stav věci. Základním kritériem pro rozhodnutí o jeho žádosti pak bylo posouzení rodinných poměrů, neboť nezletilý žadatel je vzhledem k svému nízkému věku na svých rodičích citově, péčí a výchovou zcela závislý. Za situace, kdy žádosti matky nezletilého žadatele o udělení českého státního občanství nebylo vyhověno, a otec je, stejně jako matka, též státním občanem Ukrajiny, se ministr vnitra ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, dle něhož by udělením českého státního občanství jejich nezletilému synovi byl narušen princip jednotného státního občanství v rodině. Jestliže žadatelka v této souvislosti v rozkladu odkazuje na skutečnost, že její starší syn má státní občanství České republiky a je synem státního občana České republiky, nelze přehlédnout rozpor s jejím vyjádřením v doplnění rozkladu, jakož i s listinami založenými do státoobčanského spisu. Sama žadatelka na jedné straně tvrdí, že otcem syna je státní občan České republiky, a na druhé straně uvádí, že otcem jejich synů je . Starší syn přitom získal státní občanství České republiky na základě určení otcovství českým státním občanem v roce 2002. Do spisové dokumentace je přitom založen doklad, že Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 19. 7. 2007, č.j. 16 C 195/2006, zjistil, že tento občan není otcem zapsaného dítěte, přičemž otcovství souhlasným prohlášením s matkou dítěte určil dne 5. 11. 2007 v, který je státním občanem Ukrajiny (dokument č. 6 spisu správního orgánu I. stupně). Pro úplnost lze uvést, že zásada jednotného občanství rodiny je založena na existenční závislosti dětí nízkého věku na rodičích, jak vyplývá též z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a nelze ji mechanicky chápat jako zásadu společného státního občanství všech členů rodiny, z čehož zřejmě vychází uplatněná rozkladová námitka.

S odkazem na výše uvedené důvody ministr vnitra s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

